

lãng mạn khúc du xuân ...

Cư sĩ Liên Hoa

*Vạt nắng vui đùa cơn gió thoảng
nụ cười hoa nở lúc xuân sang
chân tình từng bước ru hoang dại
mở cánh mai vàng đón ước mơ*

*ta đi tìm đến cửa thiên thanh
từ thưở lòng son ngủ giấc dài
bao thiên niên kỷ, nhìn mây nước
giật mình, thấy bóng vẫn không phai..*

*em người, thơ cũ bến năm xưa
lặn lội đường trường, tuổi đá thưa
mảnh tâm bao nổi trời lưu chuyển
muôn trùng vạn dặm, lúc nắng mưa..*

Như vậy, thì xuân đã qua rồi sao? Mới vừa đây, trên cành cây, có nhiều cánh hoa mai vàng nở, mắt mơ màng sau bao năm tháng ẩn nhẫn chờ đợi ngày khoe áo mới. Có những cành đào sum sê là hoa, cài sắc cho nụ cười duyên, như đôi má hồng mịn màng dưới ánh nắng đỏ về. Những cành lan tha thướt, dáng thon, lay đưa mình trong gió, giữ lại những hương thơm nhẹ... Nhưng rồi, tất cả diễn biến, hoạt cảnh này sẽ ra sao? Có đó, tàn đó; sanh đó, diệt đó; được đó, mất đó....

Phải chăng đó là biến thiên của vũ trụ, là giới hạn của kiếp nhân sinh để mọi người tưởng nhớ, bận tâm, ra đi tìm chân thường trong vô thường, tìm vô hạn trong hữu hạn, tìm lại mình sau bao quảng đời lưu lạc...

Có những người đi tìm hạnh phúc ở một nơi chốn nào đó, theo tâm tưởng, theo ước vọng, theo tiếng gọi riêng tư. Có người đắm mình trên sơn cao, nằm say ngủ giữa trời mưa gió, vọng đi tìm chân. Có những ai theo làn hơi tiếng nhạc, tìm lại chiều sâu thẳm, lắng nghe lại tiếng hát vút cao hay trầm bổng của mình, để lại cho đời chút dư hương. Có người nằm trải dài theo thơ văn, đi tận suối nguồn, tìm lại chân thiện mỹ theo tâm tư, theo chiều sâu của đáy tâm. Có ai đó bay nhảy trên khắp từng phương trời tư tưởng, mọi không thời gian, để đi tìm và chúng ta, anh và tôi, mọi người đi tìm...

Bởi vì một miếng cơm manh áo ư, một mảnh bằng chằng, một chút gì hư danh, một lãng đãng của công danh sự nghiệp, quyền cao, chức vọng hay được dư ăn, mặc đẹp, hoặc vinh hoa, phú quý hoặc là sự im lặng sâu lắng của nội tâm. Khi tâm không có, không lòng không tĩnh, khi yêu thương cạn kiệt...

cuộc đời tự biến thành vô nghĩa, dù là ôm cất, chất chứa, gìn giữ bao nhiêu là kỷ niệm, là ký ức, là của báu, là tài sắc danh thực thụ..

Có ai đó đã nhân cách hoá bản thể, thi vị hoá tâm như người yêu, người tình nhân hay người con gái nào đó, để mà ca tụng, để thương yêu, để nhớ nhung, để tìm đến... vì chân tâm chính là suối nguồn vi diệu của cuộc trường sinh trong chân thường, bất biến.

*lời muốn nói, đã nói
tình muốn trao, đã trao
ai người thuở trước cười hoang dại
rơi chút hương vàng, có chất say
có phải trường giang vang tiếng sóng
hay tóc mù bay mở rối tâm
ta gọi tên em từ biển nhớ
khởi từ vô thủy lặn tìm đây
một chút âm thanh trong tĩnh lặng
em cười, ngàn gió thổi chân tâm
lời kinh thưở trước, miên trường gọi
bờ đá ngàn xưa, vỡ dấu tuyền*

Người ta thường nói những người theo đạo Phật, dù là miên trường an trong tâm, hơi thở cùng tâm, sống với tâm...nhưng, qua dáng đi, qua cách nói nhìn.. vẫn như toát ra những gì nghiêm trang, bi quan, rũ bỏ lòng trần, xa cách như khoảng trời phía trước, với vợ khó tiếp cận. Có người vẫn nghe được tiếng nói từ bi, cảm nhận được lòng khoan dung, bàn tay dịu dàng, lời pháp âm bất tận, tâm mở rộng... khi tìm đến người con Phật, nhưng lại là để kính trọng, để thấy người khác ta, thấy bờ rào cản lại, như thể đó là mặt biển phẳng lì cơn sóng, là dấu lặng xa xăm ...

Có biết đâu, một chút gì gom góp lại từ những huyễn mộng của sắc, của âm thanh, của vị giác, của chạm xúc, của từng pháp mộng. của khổ để Một chúng sanh nhỏ bé đó như chặt lại tư lương mật nhũ không lời trong tâm, để làm đẹp cuộc đời, qua dòng sống tiếp cận, chia sẻ chân chất.. Có gì khác nhau giữa con người, có chăng là lòng mở, mắt sáng, tâm nồng nàn hơi ấm của tình yêu dẫn thân

Xuân ơi, hãy mở lòng ra, cho tôi rời khỏi biên giới hạn hẹp của thân năm uẩn, vượt thoát mộng huyễn điên đảo, tìm thấy mặt mũi xuân trong mọi nơi chốn, trong khổ đau, trong hạnh phúc, trong thất vọng tràn trề hay bên những vinh quang, thành đạt và trong trái tim son trẻ nóng rực tình yêu người. Vì em, cho em, tình yêu đã muôn lần mở lối, vạn lần nhân lên không còn biên giới, không cách ngăn... để em vươn lên khỏi ảo ảnh cuộc đời, nuôi dưỡng làm sống mạnh bước chân trên đường trở về. Nếu không yêu em chân thành, không nhớ em tha thiết ... thì làm sao tôi có thể yên lặng trong vắng vẻ, trong nhộn nhịp, trong một góc đời sống... để quán chiếu, để nhìn lại, để theo từng hơi thở, để thanh tịnh tâm và để ôm em thật chặt sau bức màn ảo hoá, sau sân khấu diễn vọng tưởng.... Một cuộc đời thật đẹp vừa mở ra trang mới...

Hãy lắng nghe lại những lời tha thiết tuôn chảy từ suối nguồn của người đi tìm chân thiện mỹ, vượt qua rào cản của ngôn ngữ, của định kiến,

của thiên kiến, của cái tâm còn chơ vơ bên đời quạnh hiu... Ở nơi đó, mùa xuân đang có mặt, chặt chiu lại lời tâm như văn thơ không nhãn hiệu, mượn ngôn ngữ để vẽ vờ cơn huyền hoặc, như vui đùa cùng tâm trong bao biến thiên của đất trời, trong vọng ngôn vỡ nát... để ta thấy lại ta, ta thấy lại mùa xuân của đất trời, của cái tâm bé nhỏ hoà cùng đại thể, của một tiếng động xoáy tròn vũ trụ và của sự im lặng, để lắng mạn cùng xuân..

*phải không anh
đã bao lần mình đã nói
sao cứ do dự, băng khuâng
vì lời xưa mất dấu
vì danh vọng đã làm cản bước
vì cơm ăn áo mặc làm chân chùn lại
vì tâm tư còn vẩn vương
những huyền hoặc cuộc đời
hay vì những cuộc trao đổi của sóng tâm
để anh như con thuyền
chao đảo lung lay..
thì làm sao, anh thực có mặt
để chúng ta nói chuyện
cuộc hàn huyên này bất tận
vì ngôn ngữ cần bỏ đi
vì suy tư cần cùng tận
lòng nghi ngại cần để gió cuốn bay
chỉ còn lại đơn thuần
sự im lặng, lời vô ngôn
để bắt đầu câu chuyện
dù không cần đến lời nói
chỉ dừng chân, lắng tâm
để thấy được bầu trời xanh
nhìn được đám mây
bay thong dong không bờ bến
có phải suốt đời ta đã chạy trốn
dưới muôn ngàn vạn hình thức
để tâm vẫn mãi tìm tâm
như trăng vẫn ung dung
tìm đuổi ban đêm
như ánh mặt trời
vẫn ngần ngại sau bóng tối
khổ nạn có mặt khi tâm còn phủ sóng, mờ che
hãy để nụ cười dù non dại
vang lên cho cao vút tận trời xanh
vì đó lời chân thành nhất
dâng cho cuộc đời
hãy dừng lại anh à,
vội vàng chỉ khi sóng gió,
thấp thỏm gì để tâm không an
đời bao giờ vẫn vậy*

tách trà còn nóng
làn khói còn sương bay
anh có thấy được tình yêu bất tận
trong từng giọt khói trà
anh có thấy được tấm lòng
trong sự dừng chân
anh có hiểu được bầu trời
vẫn mở rộng dưới chân bước
hay những con chim tung cánh bay cao
tiếng hót của phượng hoàng
như trái tim còn thốn thức
vũ trụ đó anh
nhân sinh đó anh
con người đó anh
và tình yêu đó anh
như mạch sống
của muôn vàn tinh tú
cần không gian nhả múa
như dòng máu cuộn chảy
trong trái tim, sau lồng ngực
để tiếng nói con người
để sự chia sẻ muôn đời có mặt
đừng bóp nát mùa xuân
đừng dùng lời ngừng lại sự sống
đừng ngoặc vế trong tâm những vết hằn cay
đừng nuôi tâm bằng chất liệu hận thù, vọng kiến
đừng rào tâm bằng những mỹ từ hoang dại...
anh hãy mở tâm cho không gian rộng
cho trái đất mỉm cười xoay
như người hành khất mở rộng chiếc nón vô hình
đón nhận trời châu báu
đón nhận muôn loài
để lời tình tự yêu thương
sau những tháng ngày khổ nhọc
có mặt,
vâng, hiện hữu trong giờ phút này
làm vũ trụ hồi sinh
vì tình yêu là chất lành pháp nhũ
cho con người gần gũi lại nhau
khám phá vô cùng tâm của vũ trụ
mới thấy tình yêu làm nuôi sống muôn loài
trong đó có anh, có tôi
có tất cả mọi người
như mùa xuân vẫn hoài
muôn đời nở trong lòng
khi anh biết mình đang có mặt.....

Buổi chiều, sau lúc đi làm về. Ngồi đơn độc, uống ly cà phê nóng, nhìn làn khói sương bay, chợt lại nghĩ đến tách trà, dù là sự suy nghĩ rất vô duyên, trái ngược, không công bằng... nhưng trên cuộc đời này, có gì là công bằngkhi ngoài trời âm u, mưa rơi rả rích suốt một ngày. Qua những hoạt cảnh của trời đất, qua thời tiết tâm tánh bất thường, lúc lạnh lúc nóng, trong bóng tối mờ mờ, ảm đạm, nhìn thấy mùa xuân vẫn còn thốn thức đâu đây, có mặt... dù là ngày tháng vội vã trôi qua, xoá tan nhiều thứ tâm vọng. mông lung ... Vì biết là những gì của cuộc đời, hãy trả lại cho cuộc đời, nên vội ghi lại để trả về, vì sợ mất khi tâm luôn bị vẫn động, xin viết những lời của tâm như một tâm tình sâu thẳm, chân thành kính dâng tặng đến tất cả mọi người.

Mùa xuân dù trong tâm hay mùa xuân của đất trời, vẫn là những gì có thể cảm xúc, nắm bắt được cái đẹp, cái hồn của tâm, cần nâng niu, quý trọng. Đi với xuân, hơi xuân còn thấm nồng trên đôi má hồng, trên đôi mắt xa vời ánh xuân, bên trái tim còn nhịp đập ... nếu chúng ta không lãng mạn cùng xuân, dịu dặt xuân trong tay, trong tâm... mà lại trang nghiêm như người du hành bên cạnh của cuộc đời, thì e xuân sẽ buồn, hồn xuân sẽ cạn kiệt, nụ cười xuân sẽ héo hon...

Xin hãy mở rộng lòng để đón xuân của chân tâm, xuân của tấm lòng, của tình yêu, của sự lãng mạn, để khúc du xuân được ca vang lên trong bầu trời vô tận.... Một mùa xuân sống ngoài những biến thiên sinh diệt, vô thường..

Thành kính dâng tặng,

Ghi lại những phút giây xúc động...

Ngày 08.03.2010

